

som gøres i Lovforslagets Bemærkninger om Forskellen mellem den privatretlige og den offentligretlige Side, og om at Lovforslaget ikke vil indlade sig paa den privatretlige Side, tillader jeg mig at sige, at det forstaar jeg slet ikke. Jeg tror ikke, den Distinktion hører nogen Steder hjemme. Det var nu den ene Side af Sagen.

Den anden Side af Sagen er den, at ved at give en saadan Statstilladelse vil man give Borgerne en falsk Tryghedsfølelse og paadrage Staten et Ansvar, som den ikke bør paatage sig. Det man vil gøre ved saaledes efter en saadan indgaaende Prøvelse at give Koncession eller Anerkendelse, er, for at bruge et Billede, det samme, som man gør, naar man sætter blaat Stempel paa en Side Flæsk, og de Selskaber, der have faaet Anerkendelse, og som gaa omkring med blaat Stempel, søge naturligvis at gøre det mest mulige ud deraf. De ere alle lige gode, thi man har jo ikke noget sort Stempel, de ere alle blevne anerkendte for at være fuldstændig forsvarligt ordnede Selskaber, og det vil altsaa sige, at endskønt der rimeligvis vil være mange svage iblandt dem, ere de dog stillede saaledes i Konkurrencen, at de gode Selskaber ville blive sat til Vægs. Et ringe funderet Selskab, som det er lykkedes at passere Inspektøren og faa dette Stempel, kan naturligvis gøre det gældende over for dem, de ville have til Kunder og tillige sætte sin Tarif ned og derved drage Kunder til Huse. Det har undret mig lidt at læse i den ærede Ministers Tale, hvad jeg allerede har anført, at han syntes at ville stille meget ringe Fordringer til de Betjængelser, der skulle være til Stede, for at et Selskab kan blive anerkendt. Han siger saaledes i Rigsdagstidenden Sp. 661, at det, man vil opnaa ved hele dette Koncessionssystem, er at undgaa Oprettelsen af Selskaber, om hvilke det maa siges, at de afgjort kun kunne føre til Ulykke for de Individuer, der indlade sig med dem. Længere nede siger han, at man ved dette System skal forhindre slige til Bedrageri grænsende Livsforsikringsforsøg. Hvis det ikke var andet, man vilde end forhindre disse bedrageriske Forsøg eller undgaa Selskaber, der afgjort kun føre til Ulykke, saa kunne vi allesammen hurtig være enige med ham. Men det er ikke Meningen med at ansætte en Inspektør, der efter nøje Prøvelse skal afgøre, om det hele er forsvarligt eller ikke, og hvis man virkelig vilde være saa laks i sin Prøvelse, som den ærede Minister her antydede, vilde Landet blive oversvømmet af en hel Mængde usolide

Selskaber, der havde faaet Statens Stempel paa sig. Det er overhovedet Faren ved hele denne Prøvelse, og det er vist noget, der gælder overalt, hvor Staten vil gribe ind og være Overformynder i saadanne Forhold. Enten er den paagældende Autoritet, altsaa Inspektøren, eller det eventuelle Raad for strengt, og saa ville de standse Udviklingen og forhindre ny Initiativer, eller ogsaa blive de for lakse og saa have de givet Statens Autorisation til Selskaber og narret Publikum til at indlade sig med Selskaber, som ikke fortjene dets Tillid. Ved en saadan Optræden fra Statens Side borttager man i det hele Ansvarsfølelsen baade for Selskaberne og for de private, naar det gælder om at regere deres egne Anliggender. En Mand, der skal livsforsikres, føler ikke det Ansvar, han har over for sig selv og sin Familie med Hensyn til, om det er hos et solidt Selskab; han siger simpelthen: det Selskab har faaet det bekendte blaa Stempel, det maa være godt. Den anden Side, hvorledes det kan hemme Udviklingen, naar man er for streng, skal jeg ikke sige noget videre om. Derom har det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalt sig fuldstændig overbevisende i Gaar, men jeg vil dog endnu sige et Par Ord om Inspektøren. Man gaar her hen og lægger hele Magten i denne Mands Haand og giver ham Ret til baade at anerkende ny Selskaber og ikke anerkende bestaaende inden- og udenlandske Selskaber, til at sanktionere eller nægte sin Sanktion til Forandring i Lovene. Der findes en hel Mængde Paragraffer, hvor han træder op som den afgørende. Denne Mand skal regulere hele Livsforsikringsvæsenet her i Landet. Han skal efter § 15 afgøre, om Selskabet skal sættes under Likvidation eller ikke, om det skal erklæres fallit eller ikke. Her til Lands have vi ellers den Regel, at for at faa et Selskab eller en Person erklæret i Konkurs eller sat under Likvidation, skal der en Retskendelse til. Her er det nok, at Forsikringsinspektøren erklærer Selskabet fallit eller sætter det under Administration. Denne Mand har i den Grad faaet en uindskrænket Magt, at man bliver ganske glad overrasket, naar man kommer til § 30, der angaar Bøder — der er jo sat nogle forfærdelig høje Bøder for de forskellige Overtrædelser — og ser, at det er Meningen, at det er Domstolene, der skulle idømme Bøderne endda under Justitssager. Jeg troede, at det var Forsikringsinspektøren, der ogsaa skulde idømme Bøderne, og denne Magt lægger man i